

Seixanta anys al punt de mira

La nit del dimecres 7 de maig al dijous 8, Israel, seguint el mes de iar del calendari jueu, va iniciar les celebracions del seixantè aniversari de la seva fundació. Uns actes que van comptar amb la presència de personalitats destacades d'arreu del món, però que, a la vegada, serveixen, una vegada més, perquè alguns mostrin rebuig a l'existència d'aquest estat. Manifestacions arreu d'Europa, una marxa de refugiats palestins del Líban fins a la frontera israeliana, programada per al 14 de maig, dia de la Nakba, ('el desastre'), que és el dia de la independència d'Israel segons el calendari general, a banda del rebuig radical de cent personalitats jueves britàniques, que usen tots els libels existents contra Israel, formen part de les activitats d'oposició a la celebració d'aquest seixantè aniversari.

Un aniversari que també ho seria d'un estat àrab palestí si els àrabs, tant els palestins com els dels països veïns, haguessin acceptat la partició establerta per l'ONU el 1947. Però no fou així i, després, es van perdre tot un seguit d'oportunitats per a crear-lo. Amb els tres famosos nos de Khartum —no al reconeixement d'Israel, no a les negociacions i no a la pau— es va iniciar la reclamació de Jerusalem, cosa que ningú no havia fet quan el centre de la ciutat era a mans de Jordània. D'aquesta manera es va anar creant una mena de personalitat palestina basada únicament en el rebuig a l'estat d'Israel i en la idea de constituir un nou estat àrab indefinit, l'única característica assumida del qual és que ha de ser *judenrein*, és a dir, sense jueus. En aquests moments, l'exèrcit d'Israel sosté l'Autoritat Nacional Palestina, encapçalada per Mahmud Abbas, un negacionista de l'Holocaust, a fi d'evitar que el poder caigui a les mans del moviment islamista Hamàs a Judea i Samaria, que els diaris catalans encara anomenen Cisjordània, tot i que Jordània hi va renunciar fa més de dotze anys. De fet, sense l'exèrcit, la situació en aquest territori seria semblant al que es viu a Gaza, a mans de Hamàs després del

Israel ha celebrat el seixantè aniversari de la seva creació. Un dels emblemes de la celebració, el nou pont ferroviari de Santiago Calatrava, a l'entrada nord-oest de Jerusalem, s'esvaeix enmig de la diversitat d'imatges que difonen els mitjans de comunicació de tot el món, basades en problemes reals i també, sovint, inventats. Israel pateix la mateixa síndrome d'antany: ser universalment observat.

sanguinari cop del juny de l'any passat, amb la diferència que ara els coets caurien sobre la capital, Jerusalem, i les ciutats costaneres, cosa que obligaria a evacuar 300.000 israelians.

La història es repeteix. Sigui com vulgui, malgrat les celebracions, seixanta anys després de la seva fundació, l'existència d'Israel continua patint l'amenaça de l'entorn més proper. El 6 de setembre passat, avions de combat de l'exèrcit israelià van destruir una planta nuclear al nord de Síria; una acció que el director de la CIA, Michael Hayden, va justificar, davant del Congrés dels Estats Units, dient que era imprescindible per a aprovar els pressupostos dels serveis d'intel·ligència. Els

Estats Units han obligat Israel durant més de mig any a censurar les informacions relacionades amb aquest cas, ja que demostraven que Israel posseeix uns serveis d'espionatge superiors als nord-americans i, a més, que aquests depenen d'Israel per a la seva seguretat. Si això s'hagués sabut abans, els EUA s'haurien trobat en una mala posició a l'hora d'obligar l'actual i impopular govern d'Israel a consentir les imposicions requerides a les reunions d'Annapolis i en la llarga sèrie de viatges que Condoleezza Rice ha fet al país d'aleshores ençà. El reactor que Síria havia construït amb suport de Corea del Nord era a punt de produir els elements bàsics que calen per a fer la bomba atòmica. Israel el va destruir, tal com havia fet anys enrere amb el reactor que Saddam Hussein construïa a l'Iraq amb el suport, tècnic i econòmic, de França. Aquesta vegada, el suport, la tècnica i el finançament venien de Corea del Nord i amb l'Iran pel mig. Israel s'ha de moure, per la pròpia supervivència, en silenci.

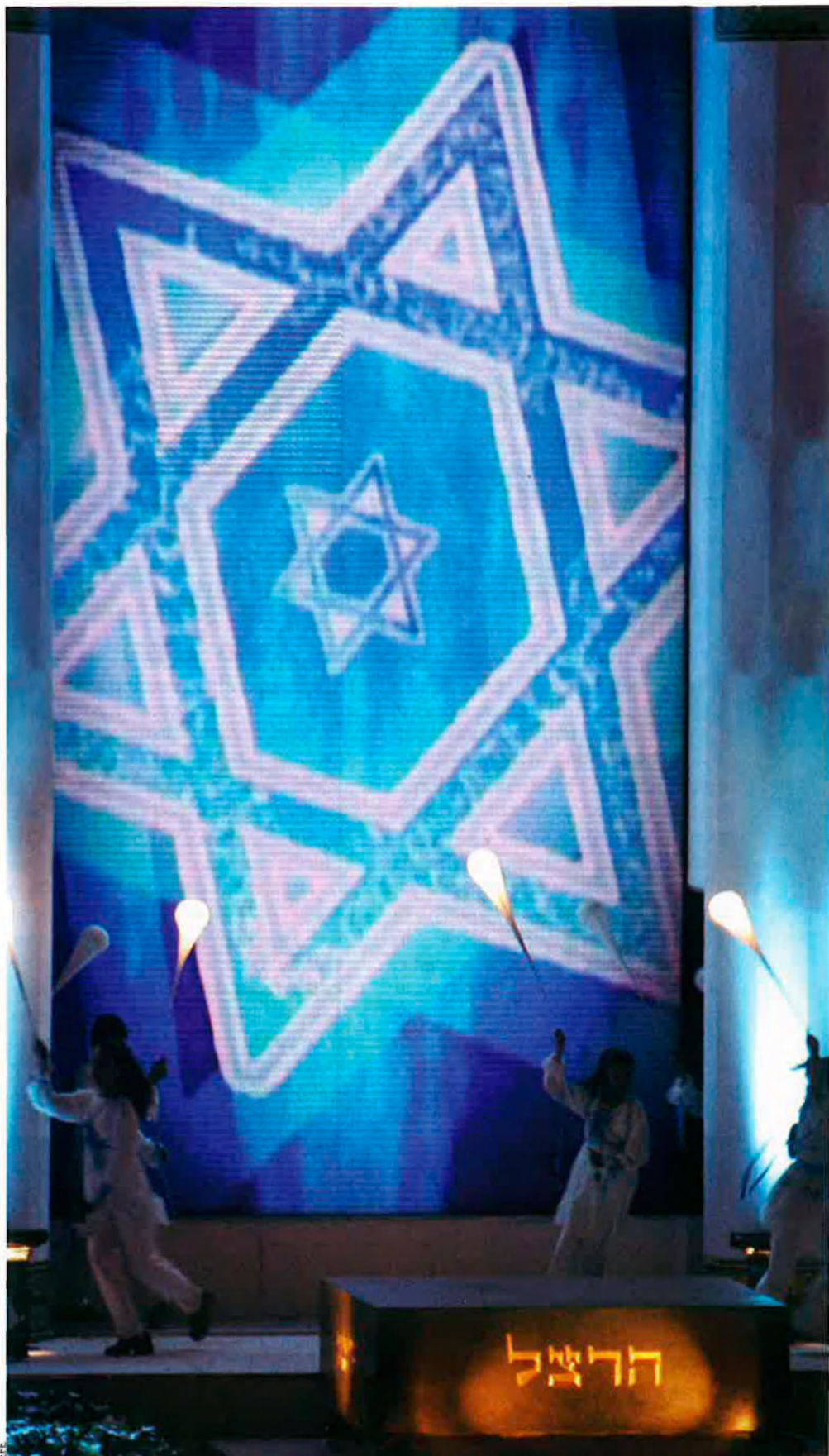
De fet, les armes nuclears que tot-hom dona per fet que Israel posseeix perdrien efecte dissuasiu si algunes altres potències de la zona també en tinguessin. Mentrestant, l'Iran, entestat a desenvolupar un programa atòmic, dona suport a les principals amenaces d'Israel, Hezbol·lah al Líban i Hamàs a Gaza. Totes dues organitzacions funcionen, a més, gràcies al suport de Síria, un país governat per una minoria, els alauites del Baas, que ara es renten la cara davant els islamistes amb la política d'aliança amb l'Iran. Segons el periodista Saul Singer, l'amenaça que l'Iran posa a Israel també pesa damunt Europa, sobretot ara que l'Iran posseeix míssils d'abast mitjà. A Israel la gent està avesada a passar controls per entrar a qualsevol supermercat, restaurant, cinema o edifici públic o privat, i el país disposa de coets, més eficients i barats que els equivalents americans, que poden aturar, diuen, els de l'enemic. Europa, vista des d'Israel, no se sap si espera que els soldats americans li tornin a guanyar la guerra o si disposa d'alguna idea alternativa.

En qualsevol cas, Europa no compta pas amb Israel, i això a Israel tothom ho sap.

Malgrat tot, existeix. Mentre Europa pateix una greu crisi de natalitat, Israel, contradient la idea de Iasser Arafat que els ventres de les dones àrabs són una arma de guerra contra Israel, ha situat l'índex de natalitat en el primer lloc dels anomenats països occidentals. En menys de vint anys, més de la meitat dels jueus de tot el món viuran a Israel, cosa que té unes grans implicacions culturals, socials i religioses. Mentrestant, la inflació del país es manté, les taxes d'interès tendeixen a baixar, les exportacions augmenten i el PIB i la renda pugen a un ritme d'un 5% anual. Israel exporta alta tecnologia mèdica, informàtica i militar, aliments i medicaments genèrics. De fet, Jerusalem és la capital mundial dels medicaments genèrics, i la història d'aquesta relació explica bona part de la història dels seixanta anys d'independència jueva: la Lliga Àrab va amenaçar els productors de fàrmacs de fer-los boicot si venien els productes a Israel, que es va haver d'espavilar a comprar patents. Les patents només duren cinquanta anys, i per a Teva —que vol dir 'natura'—, l'empresa més gran, amb seu a Jerusalem, ja han passat.

Seixanta anys després de la seva creació, a Israel hi ha cues d'àrabs per a obtenir la nacionalitat israeliana i estalviar-se de ser inclosos en qualsevol arranament d'un nou estat. Ara, quan el sionisme és fonamentalment religiós, a diferència del que succeïa fa seixanta anys, la majoria dels nois i noies israelians també ho són, com ho són dues cinquenes parts dels oficials de l'exèrcit, compost de kibutsniks, arabòfons, etiòps, russos i colons religiosos. A més, les dones joves no tan sols diuen a les enquestes que voldrien tenir tres fills o més, sinó que, efectivament, els tenen, cosa que obliga, fins i tot, a habilitar espais per a canviar els bolquers als nadons de les estudiants a les universitats. L'historiador Yitzhak F. Baer va dir que la mesura d'Israel no era ben bé humana. Només cal passejar-se pels carrers de Jerusalem, en permanent estat de construcció, on cada dia se sent una nova cançó, per constatar-ho.

Ariel Serra

Uns nens israelians participen en l'assaig general de la cerimònia oficial de commemoració dels seixanta anys de la independència, a Jerusalem, el dilluns 5 de maig.